Oğlan ve Küçük Yeti

Ebru Mina TOMURCUK

Oğlan ve Küçük Yeti

Ebru Mina TOMURCUK

Bir karlı sabah, Sam adında bir oğlan ponponlu parlak kırmızı şapkasını ve mavi şişme montunu giydi. Sarı eldivenlerini ve yeşil kar botlarını çekiştirdi, sonra çizgili atkısını sıkıca sardı. Bugün evinin arkasındaki büyük beyaz vadiyi keşfedecekti. Kar milyonlarca küçük elmas gibi parlıyordu ve Sam'in nefesi soğuk havada küçük bulutlar oluşturuyordu.

Sam vadiyi çok severdi. Sessiz ve genişti; yumuşak kar tepeleri ve beyaz paltolar giymiş uzun çam ağaçları vardı. Kar topları yapıp ağaç gövdelerine atıyor, patladıklarında gülüyordu. Bir kuşun karda zıplayıp minik ayak izleri bırakmasını izledi. Her şey huzurlu ve durgundu ve Sam kendini bütün dünyadaki tek kişi gibi hissediyordu.

Sonra Sam büyük bir kar yığınının arkasında garip bir şey gördü. Küçük bir şekil orada saklanıyordu; beyaz ve tüylüydü, kara karşı neredeyse görünmezdi. Sam'in kalbi hızlı çarptı ve bir adım geri çekildi. Bu bir canavar mıydı? Hiç kıpırdamadan durdu ve daha dikkatli baktı. İki büyük mavi göz ona baktı; iri, yumuşak ve korkmuştu.

Sam ilk başta korktu ama aynı zamanda merak etti. Yavaşça bir adım ileri attı ve "Merhaba? İyi misin?" dedi. Tüylü şekil titredi ve daha da saklanmaya çalıştı. Sam kara diz çöktü. "Sana zarar vermeyeceğim," dedi yumuşak bir sesle. "Benim adım Sam. Senin adın ne?" Küçük yaratık büyük mavi gözlerini kırptı ve minik bir ciyaklama sesi çıkardı.

Yavaşça, küçük yeti kar yığınının arkasından sürünerek çıktı. Neredeyse Sam'le aynı boydaydı; yumuşak, kar beyazı tüyleri ve başında minik yuvarlak boynuzları vardı. Yanakları pembeydi ve bir bileğinde basit, örgü ot bilezik vardı. Yeti utangaç bir gülümseme gösterdi ve küçük patilerinden birini salladı. Sam de gülümsedi ve aralıklı dişleriyle gülüşü yetiyi güldürdü.

"Sen bir yetisin!" dedi Sam, gözleri kocaman açılmıştı. "Yetilerin büyük ve korkutucu olduğunu sanıyordum, ama sen küçük ve dost canlısısın." Yeti başını salladı ve kendini işaret etti. "Yuki," dedi yumuşak, fısıltılı bir sesle. "Ben Yuki. Yalnızım. Beni gören herkes kaçıyor." Sam küçük yeti için üzüldü. "Ben kaçmayacağım," dedi. "Oynamak ister misin?"

Yuki'nin büyük mavi gözleri parladı. "Oynamak mı? Gerçekten mi?" Daha önce hiç oynayacak bir arkadaşı olmamıştı. Sam güldü ve "Harika bir şey yapalım! Bir kış oyun alanı!" dedi. Yuki sevinçle küçük patilerini çırptı. "İnşa etmekte iyiyimdir," dedi utangaçça. "Büyük ayaklarımla karı kazıp şekillendirebilirim." Sam sırıttı. "Ben de tırmanıp kayabilirim! Hadi yapalım!"

Bir kar kaydırağıyla başladılar. Yuki büyük ayaklarıyla karı kazıyıp sıkıştırırken Sam tırmanıp tepesini şekillendirdi. Kaydırak giderek daha yüksek ve daha pürüzsüz oldu, güneşte parlıyordu. "Viiii!" diye bağırdı Sam ilk kez aşağı kayarken. Yuki patilerini çırptı ve sonra kendisi de kaydırağı denedi; tüylü kürkü aşağı doğru vınladı. O kadar yüksek sesle güldüler ki çam ağaçları sallanıyor gibiydi.

Sonra duvarları ve gizli bir girişi olan bir kar kalesi yaptılar. Yuki patileriyle karı sıkıca bastırdı ve Sam duvarları yükseltmek için kar toplarını üst üste dizdi. Küçük bir pencere ve tam kendi boylarında bir kapı eklediler. "Bu şimdiye kadarki en iyi kale!" dedi Sam. Yuki başını salladı, utangaç tüy tutamı sallandı. "Hiç bu kadar eğlenmemiştim," diye fısıldadı.

Bir kar kalesi inşa ediyorlardı ki Sam bir ses duydu. "Ne yapıyorsunuz?" Bu, iki tombul örgülü, beyaz kürk süslemeli mor montlu ve pembe kulaklıklı bir kızdı. Adı Maya'ydı ve yakınlarda yaşıyordu. Yuki'ye kocaman gözlerle baktı. "Bu bir yeti mi?" diye sordu. Sam başını salladı. "Bu Yuki. Yuki benim arkadaşım."

Maya bir an korkmuş göründü, ama sonra Yuki utangaçça el salladı. "Merhaba," dedi Yuki yumuşakça. "Sen de oynamak ister misin?" Maya tereddüt etti, sonra aralıklı dişleriyle gülümsedi. "Tamam! Ben Maya. İnşa etmeye yardım edebilirim!" Bir kar topu aldı ve kale duvarına ekledi. Yuki'nin mavi gözleri mutlulukla parladı. "Bir arkadaş daha!" dedi ve karda küçük bir mutluluk dansı yaptı.

Kısa süre sonra, ipte beyaz bir eldiven tutan, turkuaz kar tulumlu küçük bir çocuk paytak paytak yanlarına geldi. Bu, Maya'nın küçük kardeşi Leo'ydu. İlk başta Maya'nın arkasına saklandı ve parlak yeşil gözleriyle Yuki'ye baktı. "Sorun yok, Leo," dedi Maya. "Yuki iyidir." Yuki diz çöktü ve Leo'ya minik bir kar topu uzattı. Leo kıkırdadı, aldı ve Yuki'nin tüylü karnına yavaşça attı. Herkes güldü.

Daha fazla çocuk ne olduğunu görmeye geldi. İlk başta tedirgindiler, ama Sam ve Maya'nın Yuki'yle oynadığını görünce onlar da katıldı. Kar tünelleri, sallanan bir kar köprüsü ve bir dizi küçük kar kulesi yaptılar. Yuki büyük ayaklarıyla kar kazdı, şekillendirdi ve taşıdı ve herkes yardım etti. Vadi bağırışlar, kıkırdamalar ve karın çıtırtısıyla doldu.

Öğleden sonra kış oyun alanı tamamlanmıştı. Bir kaydırak, bir kale, bir şato ve kar duvarlarından bir labirent vardı. Çocuklar sırayla kaydılar, saklandılar ve birbirlerini kovaladılar. Yuki kar topu yapmakta en iyiydi ve tünel kazmakta en hızlıydı. "Bu şimdiye kadarki en iyi gün!" diye bağırdı Sam. Yuki'nin pembe yanakları ışıldadı ve büyük mavi gözleri sevinçle doldu.

Güneş batmaya başladığında çocuklar kar kalesinde birlikte oturdular. "İlk başta senden korktum, Yuki," diye itiraf etti Maya. "Ama sen bizim gibisin. Oynamayı ve gülmeyi seviyorsun." Yuki başını salladı. "Ben de korktum," dedi. "Ama Sam cesur ve nazikti. Şimdi çok arkadaşım var." Leo Yuki'nin tüylü kucağına tırmandı ve esnedi. "Yeti yumuşak," diye mırıldandı ve herkes gülümsedi.

O günden sonra karlı vadi bir daha asla sessiz olmadı. Sam ve Yuki en iyi arkadaş oldular ve her gün okuldan sonra birlikte inşa ettikleri oyun alanında buluştular. Maya ve Leo da geldiler ve kısa süre sonra köyden başka çocuklar da onlara katıldı. Farklı olmanın sorun olmadığını ve dostluğun en beklenmedik yerlerde büyüyebileceğini öğrendiler. Vadi herkes için kahkahalarla ve eğlenceyle doluydu.